

Áldozatokra emlékeztek 2017.11.04.

Szerző Administrator
2017. november 05.

Nehéz a miértekre választ találni

Székely Hírmondó 2017. november 6. Ungvári Rebeka, a Székely Mikó Kollégium XI. osztályos tanulója szavalta Barcaföldváron Történelmi egyházaink, az RMDSZ, a Volt Politikai Foglyok Szövetsége és vitézi re- valamint Barcaföldvár, Brassó, Bélafalva, Bölon, Hídvég, Kézdivásárhely, Sepsiszentgyörgy, Uzon és Ürmös magyarságának küldöttei hajtottak fejet a barcaföldvári egykori haláltábor tömegsíriján emelt emlékműnél. Az ártatlanak áldozatok előtti tiszteletadásra immár hagyományosan november 4-én, a nemzeti gyász napján került sor 165 személy részvételével.

Nagy János hídvégi református lelkipásztor köszöntése és fohásza, illetve az egyházi énekek elhangzása után az emlékhely kialakításában fő szerepet játszó volt hídvégi, jelenleg uzoni református lelkipásztor, Ungvári Barna András szólt az egybegyűltekhez. Megjegyezte, nem csak a földvári áldozatokra, hanem az 1956-os forradalom hőseire is emlékezünk, felelevenítette a haláltábor létrehozásának előzményeit. Ennek során egy korabeli jelentés felolvasásával rávilágított, hogy a román közigazgatás 1944 őszén történt székelyföldi visszaállítása számtalan áldozattal járó visszasságot szült. A hatóságok ugyanis nekifogtak a magyar vagy román hadseregből megszökött férfiak és sok esetben a családtagjaik internáló táborokba történő elhurcolásához. A falvakban pedig mindennaposá vált a magyar lakosság kifosztása és bántalmazása. E táborok egyike Barcaföldváron volt, ahol az embertelen körülmények és bánásmód hatására, valamint ezek következtében kitört járványok közepette a foglyok közül sokan érezhették úgy, hogy mindennek vége, mert elhagyta őket az Isten. Ennek bizonyítékaként az eddigi évek szokása szerint a lelkipásztor felolvasott egy részletet az egykor internáltak visszaemlékezéséből. Választása ezúttal az immár néhai Bacsó Lajos feldobolyi lakosra esett, aki a szenvedő alany hitelességével meséli el az általa átélt szörnyűségeket elhurcolásuktól, fogva tartásukon át a szerencsés megszökésig. „Nehéz bölcsességet mondani, nehéz a miértekre választ találni, és nehéz vigasztalást mondani lelkünkben, amikor ilyesmikről hallunk. De amikor nehéz, és nincsenek válaszaink, amikor úgy érezzük, hogy értelmünket meghaladó kérdések és kétségek kínoznak, a legjobb, ha imádságban Téged keresünk. Hívunk Téged, hogy az emlékezés órájában csak építő, csak szolgáló, szerető, türelmet és békességet munkáló érzések támadjanak bennünk. És érezzük felelősségét annak, hogy folytatói vagyunk azoknak az ügyeknek, melyekért mások képesek voltak az életüket odaadni” – fohászokodott Ungvári tiszteletes döbbenes mondatait követően Szabó Előd ürmösi unitárius lelkész. Az elhangzottak után Szász Ferenc, Brassó II. újvárosi unitárius lelkész Reményik Sándor Adj túl című versét olvasta fel, Ambrus Izabella brassói RMDSZ-es képviselő biztató szavai után Ferencz Nagy Zoltán, a brassói Áprily Lajos Főgimnázium X. osztályos tanulója Hajdú Levente Kiáltvány című versét szavalta el, fellépett az ürmösi unitárius dalárda. Bedő Zoltán közíró, lapunk munkatársa a Vitézi Rend nevében osztotta meg gondolatait az egybegyűltekkel, Ungvári Rebeka, a Székely Mikó Kollégium XI. osztályos tanulója pedig Konsztantyin Szimonov Várj reám című versét adta elő. A méltóságteljes megemlékezés koszorúzással és a himnuszaink eléneklésével ért véget.